HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

2 mai 2019 * [i]

„Trimitere preliminară – Competență judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială – Convenția de la Lugano II – Articolul 15 – Contract încheiat de un consumator – Legătură cu Directiva 2008/48/CE – Contract de credit de consum – Articolele 2 și 3 – Noțiunile de «consumator» și de «operațiuni cărora li se aplică directiva» – Valoarea maximă a creditului – Lipsă de relevanță în raport cu articolul 15 din Convenția de la Lugano II”

În cauza C-694/17,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Cour de cassation (Curtea de Casație, Luxemburg), prin decizia din 7 decembrie 2017, primită de Curte la 11 decembrie 2017, în procedura

Pillar Securitisation Sàrl

împotriva

Hildur Arnadottir,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din doamna A. Prechal, președintă de cameră, domnii F. Biltgen, J. Malenovský și C. G. Fernlund (raportor) și doamna L. S. Rossi, judecători,

avocat general: domnul M. Szpunar,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru Pillar Securitisation Sàrl, de A. Moro, avocat;

– pentru doamna Arnadottir, de M. Mailliet, avocat;

– pentru guvernul luxemburghez, de D. Holderer, în calitate de agent;

* Limba de procedură: franceza.

– pentru guvernul portughez, de L. Inez Fernandes, de M. Figueiredo și de P. Lacerda, în calitate de agenți;

– pentru guvernul elvețian, de M. Schöll, în calitate de agent;

– pentru Comisia Europeană, de M. Heller și de M. Wilderspin, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 22 ianuarie 2019,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea Convenției privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, semnată la 30 octombrie 2007, care a fost aprobată în numele Comunității prin Decizia 2009/430/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2008 (JO 2009, L 147, p. 1, denumită în continuare „Convenția de la Lugano II”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Pillar Securitisation Sàrl, pe de o parte, și doamna Hildur Arnadottir, pe de altă parte, în legătură cu o cerere de rambursare a unui credit.

Cadrul juridic

Convenția de la Lugano II

3 Titlul II din Convenția de la Lugano II, denumit „Competența judiciară”, cuprinde în secțiunea 4, intitulată „Competența judiciară în materia contractelor încheiate de consumatori”, articolul 15, potrivit căruia:

„(1) În ceea ce privește un contract încheiat de o persoană, consumatorul, într-un scop care se poate considera că se situează în afara activității sale comerciale sau profesionale, competența judiciară se determină în conformitate cu dispozițiile din prezenta secțiune, fără a se aduce atingere articolului 4 și articolului 5 alineatul (5), în cazul în care:

(a) contractul are ca obiect vânzarea de bunuri în rate egale, fixe și eșalonate; sau

(b) contractul are ca obiect un împrumut rambursabil în rate egale, fixe și eșalonate, sau orice altă formă de credit, încheiat în scopul vânzării de bunuri; sau

(c) în toate celelalte cazuri, contractul a fost încheiat cu o persoană care desfășoară activități comerciale sau profesionale în statul obligat prin prezenta convenție pe teritoriul căruia este domiciliat consumatorul sau, prin orice mijloace, își direcționează aceste activități spre acel stat sau spre mai multe state, inclusiv spre statul obligat prin prezenta convenție în cauză, iar contractul intră în sfera de acțiune a acestor activități.

[…]

(3) Prezenta secțiune nu se aplică în cazul contractelor de transport, cu excepția celor care, pentru un preț forfetar, oferă călătoria și cazarea deopotrivă.”

4 Articolul 16 alineatul (2) din această convenție are următorul cuprins:

„Acțiunea poate fi introdusă împotriva unui consumator de către cealaltă parte la contract numai la instanțele din statul obligat prin prezenta convenție pe teritoriul căruia consumatorul își are domiciliul.”

5 Articolul 17 din convenția menționată prevede:

„De la dispozițiile prezentei secțiuni nu se poate deroga decât prin convenții:

1. ulterioare nașterii litigiului; sau

2. care permit consumatorului să sesizeze alte instanțe decât cele prevăzute în cadrul prezentei secțiuni; sau

3. încheiate între consumator și cealaltă parte la contract, ambii având la data încheierii contractului domiciliul sau reședința obișnuită în același stat obligat prin prezenta convenție, și care au ca efect atribuirea de competență instanțelor din statul respectiv, cu condiția ca aceste convenții să nu fie interzise de legislația statului în cauză.”

6 Decizia 2009/430 enunță în considerentul (4):

„În lumina paralelismului dintre regimurile [Convenției din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 1972, L 299, p. 32), în versiunea sa consolidată (JO 1998, C 27, p. 1), și Convenției privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, semnată la Lugano la 16 septembrie 1988 (JO 1988, L 319, p. 9)] privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, normele Convenției de la Lugano ar trebui adaptate la normele Regulamentului (CE) nr. 44/2001 [al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2001, L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 03, p. 74)], încât hotărârile să se bucure de același nivel de recunoaștere în circuitul juridic între statele membre ale UE și statele AELS în cauză.”

Regulamentele nr. 44/2001 și (UE) nr. 1215/2012

7 Convenția din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială a fost înlocuită de Regulamentul nr. 44/2001 și ulterior de Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2012, L 351, p. 1), care a abrogat Regulamentul nr. 44/2001.

Directiva 2008/48/CE

8 Directiva 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE a Consiliului (JO 2008, L 133, p. 66) enunță în considerentul (10):

„Definițiile cuprinse în prezenta directivă stabilesc domeniul de aplicare a armonizării. În consecință, obligația impusă statelor membre de a pune în aplicare dispozițiile prezentei directive ar trebui să fie limitată la domeniul de aplicare al acesteia, conform definițiilor menționate. Cu toate acestea, prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere punerii în aplicare de către statele membre, în conformitate cu legislația [Uniunii], a dispozițiilor prezentei directive în domenii care nu intră în sfera de aplicare a acesteia. Astfel, un stat membru ar putea să mențină sau să introducă dispoziții legale naționale corespunzătoare celor din prezenta directivă sau anumitor prevederi privind contractele de credit din aceasta, care nu intră în sfera de aplicare a prezentei directive, cum ar fi dispozițiile privind contractele de credit pentru sume mai mici de 200 [de euro] sau mai mari de 75 000 [de euro]. […]”

9 Articolul 2 din această directivă, intitulat „Domeniul de aplicare”, prevede:

„(1) Prezenta directivă se aplică contractelor de credit.

(2) Prezenta directivă nu se aplică următoarelor contracte:

[…]

(c) contracte de credit care implică o sumă totală a creditului mai mică de 200 [de euro] sau mai mare de 75 000 [de euro];

[…]”

10 Articolul 3 litera (a) din Directiva 2008/48 definește noțiunea de „consumator” după cum urmează:

„[…] o persoană fizică care, în cadrul operațiunilor reglementate de prezenta directivă, acționează în scopuri care se află în afara activității sale comerciale sau profesionale”.

Litigiul principal și întrebarea preliminară

11 Doamna Arnadottir, cu reședința în Islanda, a contractat în luna martie 2005 un împrumut în valoare de 193 621 074 ISK (coroane islandeze), echivalentul a peste un milion de euro, de la Kaupthing Bank Luxemburg (KBL). Acest împrumut era rambursabil printr-o plată unică cel târziu la 1 martie 2010.

12 Împrumutul menționat avea ca obiect să îi permită să achiziționeze acțiuni de la societatea islandeză Bakkavör Group hf, în cadrul căreia ea era salariată.

13 Plata creditului a fost garantată printr-o garanție a Bakkavör Group, care, potrivit termenilor folosiți de instanța de trimitere, s-ar fi acordat cel mai devreme în cursul anului 2009. Această garanție a fost semnată de doi directori ai acestei societăți, unul dintre ei fiind însăși doamna Arnadottir.

14 KBL a fost ulterior divizată în două entități. Pillar Securitisation, una dintre acestea, a solicitat rambursarea împrumutului contractat de doamna Arnadottir.

15 Întrucât aceasta din urmă nu a plătit respectivul împrumut, Pillar Securitisation a introdus, în cursul anului 2011, o acțiune în justiție la instanțele luxemburgheze, întemeindu-se pe clauza din contractul de împrumut care atribuia competența acestora din urmă.

16 Cu toate acestea, tribunal d'arrondissement de Luxemburg (Tribunalul Districtual din Luxemburg) s-a declarat necompetent să soluționeze litigiul pentru motivul că doamna Arnadottir trebuia să fie considerată „consumator", în sensul articolului 15 din Convenția de la Lugano II. Instanța menționată a considerat că clauza atributivă de competență care desemna instanțele din Luxemburg trebuia înlăturată întrucât nu corespundea dispozițiilor derogatorii prevăzute la articolul 17 din Convenția de la Lugano II.

17 În apel, Cour d'appel (Curtea de Apel, Luxemburg), prin hotărârea din 27 aprilie 2016, a confirmat necompetența instanțelor luxemburgheze de a se pronunța cu privire la cererea formulată de Pillar Securitisation.

18 În aceste condiții, Pillar Securitisation a formulat recurs, susținând că Cour d'appel (Curtea de Apel) încălcase articolul 15 din Convenția de la Lugano II. Ea susține în special, în primul rând, că Cour d'appel (Curtea de Apel) a considerat în mod eronat că doamna Arnadottir acționase în scopuri private. În al doilea rând, această instanță ar fi interpretat respectivul articol 15 în mod eronat considerând că un contract de împrumut de peste 1 milion de euro, cum este cel în discuție în litigiul principal, putea fi un contract încheiat de un „consumator", în sensul articolului 15 menționat.

19 Potrivit Pillar Securitisation, pentru a afla dacă un contract de credit este un contract încheiat de un consumator, în sensul articolului 15 din Convenția de la Lugano II, trebuie să se verifice dacă acesta constituie un „contract de credit de consum", în sensul Directivei 2008/48. Aceasta ar reieși din Raportul explicativ cu privire la respectiva convenție, elaborat de profesorul Fausto Pocar (JO 2009, C 319, p. 1). Astfel, această directivă s-ar aplica numai contractelor de împrumut cu o valoare mai mare de 200 de euro și mai mică de 75 000 de euro, cu condiția ca dreptul național care transpune directiva menționată să nu prevadă un plafon mai ridicat. Întrucât dreptul luxemburghez nu prevede un astfel de plafon, contractul de împrumut din litigiul principal nu ar intra în domeniul de aplicare al acestei directive și, în consecință, articolul 15 din Convenția de la Lugano II nu s-ar aplica.

20 Cour de cassation (Curtea de Casație, Luxemburg) consideră că se pune întrebarea cum trebuie să fie interpretată noțiunea de „consumator" în sensul articolului 15 din Convenția de la Lugano II și al articolului 3 din Directiva 2008/48. Aceasta ridică în special problema dacă definirea domeniului de aplicare al respectivei directive, referitoare la contractele de credit de consum, are incidență asupra definiției „consumatorului" în sensul acestui articol 15.

21 În aceste condiții, Cour de cassation (Curtea de Casație) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„În cadrul unui contract de credit care, având în vedere valoarea totală a creditului, nu intră în domeniul de aplicare al Directivei 2008/48 […], o persoană poate fi considerată «consumator», în sensul articolului 15 din Convenția de la Lugano II, în lipsa unei dispoziții naționale de punere în

aplicare a dispozițiilor directivei menționate în domenii care nu intră sub incidența sa, pentru motivul că contractul a fost încheiat într-un scop care se poate considera că se situează în afara activității sale profesionale?”

Cu privire la întrebarea preliminară

22 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 15 din Convenția de la Lugano II trebuie interpretat în sensul că, pentru a determina dacă un contract de credit este un contract de credit încheiat de un „consumator”, în sensul acestui articol 15, trebuie să se verifice că acesta intră în domeniul de aplicare al Directivei 2008/48, în sensul că valoarea totală a creditului în discuție nu depășește plafonul stabilit la articolul 2 alineatul (2) litera (c) din această directivă, și dacă este relevant în această privință că dreptul național care transpune directiva menționată nu prevede un plafon mai ridicat.

23 Dacă un contract de împrumut, cum este cel în discuție în litigiul principal, este un contract încheiat de un „consumator”, în sensul articolului 15 din Convenția de la Lugano II, rezultă, conform articolului 16 din această convenție, că sunt competente instanțele statului obligat prin aceasta din urmă pe teritoriul căruia își are domiciliul consumatorul, în speță instanțele islandeze. În schimb, dacă contractul în discuție nu este un contract de consum care intră sub incidența articolului 15 menționat, sunt competente instanțele desemnate prin clauza atributivă de competență stipulată în acest contract, în speță instanțele luxemburgheze.

24 Trebuie să se arate, cu titlu introductiv, că Pillar Securitisation susține că doamna Arnadottir a acționat în scopuri profesionale și că ea nu îndeplinește condițiile pentru a fi inclusă în definiția de „consumator”. Instanța de trimitere nu întreabă însă Curtea cu privire la finalitatea împrumutului contractat de o persoană precum doamna Arnadottir. Dimpotrivă, astfel cum reiese din formularea întrebării adresate, instanța de trimitere solicită clarificări Curții pornind de la premisa potrivit căreia contractul în cauză a fost încheiat într-un scop care se poate considera că se situează în afara activității profesionale a doamnei Arnadottir. În plus și în orice caz, decizia de trimitere nu conține suficiente informații pentru a-i permite Curții, dacă este cazul, să furnizeze indicații utile cu privire la acest subiect.

25 În consecință, nu este necesar, în cadrul prezentei cauze, să se analizeze finalitatea contractului de împrumut încheiat de o persoană precum doamna Arnadottir.

26 În schimb, trebuie să se examineze dacă împrejurarea că un contract de credit depășește plafonul de 75 000 de euro stabilit la articolul 2 alineatul (2) litera (c) din Directiva 2008/48, atunci când dreptul național nu prevede un plafon superior acestei valori, se opune aplicării articolului 15 din Convenția de la Lugano II.

27 În ceea ce privește interpretarea Convenției de la Lugano II, trebuie să se amintească, mai întâi, că aceasta este redactată în termeni aproape identici cu cei din articolele corespunzătoare din Regulamentele nr. 44/2001 și nr. 1215/2012 și că este necesar să se asigure o interpretare convergentă a dispozițiilor echivalente din aceste instrumente (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 decembrie 2017, Schlömp, C-467/16, EU:C:2017:993, punctele 46 și 47).

28 Articolul 15 din Convenția de la Lugano II se referă la contractele încheiate de o persoană, consumatorul, într-un scop care se poate considera că se situează în afara activității comerciale sau profesionale a acestei persoane. Contractele vizate sunt specificate la acest articol 15

alineatul (1) literele (a)-(c). Astfel cum a statuat Curtea în ceea ce privește dispoziția echivalentă din Regulamentul nr. 44/2001 preluată în Regulamentul nr. 1215/2012, cu excepția anumitor contracte de transport excluse din domeniul de aplicare al normelor de competență în materia contractelor de consum prin articolul 15 alineatul (3) din această convenție, alineatul (1) litera (c) al aceluiași articol privește ansamblul contractelor, indiferent de obiectul acestora, dacă sunt încheiate de un consumator cu un comerciant și se încadrează în categoria activităților comerciale sau profesionale ale acestuia din urmă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 mai 2009, Ilsinger, C-180/06, EU:C:2009:303, punctul 50).

29 În ceea ce privește Directiva 2008/48, aceasta definește, la articolul 3, „consumatorul” ca fiind o persoană fizică care, în cadrul operațiunilor reglementate de directiva menționată, acționează în scopuri care se află în afara activității sale comerciale sau profesionale.

30 Operațiunile în discuție, fără să fie definite, sunt vizate la articolul 2 din Directiva 2008/48, intitulat „Domeniul de aplicare”, care prevede la alineatul (1) că această directivă se aplică contractelor de credit, dar, în conformitate cu alineatul (2) litera (c) al acestuia, nu se aplică acelora care implică o sumă totală a creditului mai mică de 200 de euro sau mai mare de 75 000 de euro.

31 În continuare, astfel cum a arătat de asemenea domnul avocat general în esență la punctul 31 din concluzii, reiese din articolul 15 din Convenția de la Lugano II și din articolul 3 din Directiva 2008/48 că noțiunea de „consumator” este definită în mare măsură identic în aceste două texte, și anume ca referindu-se la o persoană care încheie un contract într-un scop sau care acționează „în afara activității sale comerciale sau profesionale”.

32 Cu toate acestea, operațiunile vizate de Directiva 2008/48 se referă la contracte de credit încheiate de un consumator limitate la cele a căror valoare totală a creditului nu este mai mică decât pragul de 200 de euro și nici mai mare decât plafonul de 75 000 de euro, în timp ce, în ceea ce privește contractele de consum care intră sub incidența Convenției de la Lugano II, un astfel de prag și un astfel de plafon nu sunt prevăzute.

33 Prin urmare, este necesar să se stabilească dacă contractele de credit de consum care intră în domeniul de aplicare al articolului 15 din Convenția de la Lugano II sunt doar cele care intră în domeniul de aplicare al Directivei 2008/48 și nu includ, așadar, contractele menționate a căror valoare totală a creditului este mai mică decât pragul de 200 de euro sau mai mare decât plafonul de 75 000 de euro.

34 În această privință, Curtea a statuat deja că, pentru a se asigura respectarea obiectivelor urmărite de legiuitorul Uniunii Europene în domeniul contractelor încheiate de consumatori, precum și coerența dreptului Uniunii, este necesar să se țină în particular seama de noțiunea de „consumator” cuprinsă în alte reglementări din dreptul Uniunii (Hotărârea din 5 decembrie 2013, Vapenik, C-508/12, EU:C:2013:790, punctul 25, și Hotărârea din 25 ianuarie 2018, Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, punctul 28).

35 Cu toate acestea, în niciun caz această necesitate de a asigura o coerență între diferitele acte din dreptul Uniunii nu poate conduce la o interpretare a dispozițiilor unui regulament referitor la normele de competență care să nu țină seama de sistemul și de obiectivele acestuia (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 ianuarie 2014, Kainz, C-45/13, EU:C:2014:7, punctul 20).

36 În consecință, trebuie să se țină seama, în sfârșit, de finalitatea textelor în discuție, în speță cea a Convenției de la Lugano II și cea a Directivei 2008/48, pentru a stabili dacă contractele de credit de consum care intră în domeniul de aplicare al articolului 15 din Convenția de la Lugano sunt doar cele care intră în domeniul de aplicare al Directivei 2008/48 și nu includ, așadar, contracte precum cel în discuție în litigiul principal, a căror valoare totală a creditului este mai mare decât plafonul de 75 000 de euro.

37 În această privință trebuie să se constate că Convenția de la Lugano II și Directiva 2008/48 urmăresc obiective distincte.

38 În ceea ce privește obiectivul Directivei 2008/48, astfel cum reiese din considerentele (7) și (9) ale acesteia, el constă în a prevedea în domeniul creditelor de consum o armonizare completă și imperativă într-o serie de domenii fundamentale, care este considerată necesară pentru a se asigura tuturor consumatorilor din Uniune un nivel ridicat și echivalent de protecție a intereselor lor și pentru a facilita apariția unei piețe interne eficiente în domeniul creditelor de consum (Hotărârea din 27 martie 2014, LCL Le Crédit Lyonnais, C-565/12, EU:C:2014:190, punctul 42).

39 Curtea a arătat de altfel că acest obiectiv urmărește asigurarea unei protecții efective a consumatorilor împotriva acordării iresponsabile a unor contracte de credit care depășesc capacitățile lor financiare și care pot să conducă la insolvabilitatea acestora (Hotărârea din 27 martie 2014, LCL Le Crédit Lyonnais, C-565/12, EU:C:2014:190, punctul 43).

40 În acest scop, Directiva 2008/48 urmărește armonizarea anumitor aspecte ale dreptului material al contractelor de credit de consum, în special condițiile referitoare la informarea consumatorului, care este de asemenea împrumutatul. Aceasta impune astfel împrumutătorului în special obligații de informare precontractuale.

41 În urmărirea dublului obiectiv al acestei directive, care vizează atât protecția consumatorilor, cât și facilitarea apariției unei piețe interne eficiente în domeniul creditelor de consum, legiuitorul Uniunii a individualizat contractele de credit de consum vizate de măsurile de armonizare ale acestei directive, limitându-le la contractele a căror valoare totală a creditului nu este mai mică decât pragul de 200 de euro și nici mai mare decât plafonul de 75 000 de euro.

42 În ceea ce privește finalitatea Convenției de la Lugano II, aceasta este reprezentată nu numai de armonizarea dreptului material referitor la contractele de consum, ci și de stabilirea, ca în cazul Regulamentului nr. 44/2001 și, ulterior, al Regulamentului nr. 1215/2012, a normelor care permit determinarea instanței competente să statueze asupra unui litigiu în materie civilă și comercială referitor în special la un contract încheiat între un profesionist sau un comerciant și o persoană care acționează în scopuri care se situează în afara activității sale comerciale sau profesionale, astfel încât să o protejeze pe aceasta din urmă în această ipoteză. Urmărind acest obiectiv, convenția menționată nu are un domeniu de aplicare limitat la valori particulare și se extinde asupra tuturor tipurilor de contracte, cu excepția celui prevăzut la articolul 15 alineatul (3) din aceasta.

43 Ținând seama de finalitățile distincte ale Directivei 2008/48 și ale Convenției de la Lugano II, faptul că un contract de credit cum este cel în discuție în litigiul principal nu intră în domeniul de aplicare al Directivei 2008/48 pentru motivul că valoarea totală a creditului este mai mare decât plafonul de 75 000 de euro stabilit la articolul 2 alineatul (2) litera (a) din această directivă nu are incidență asupra stabilirii domeniului de aplicare al articolului 15 din Convenția de la Lugano II.

44 Pe de altă parte, astfel cum a arătat de asemenea domnul avocat general la punctul 48 din concluzii, dacă pragurile referitoare la valoarea totală a creditului prevăzute de Directiva 2008/48 ar delimita domeniul de aplicare al articolului 15 din Convenția de la Lugano II, aceasta ar avea drept rezultat ca persoanele care au încheiat un contract de credit a cărui valoare ar fi mai mică de 200 de euro să nu se poată prevala de norma de protecție prevăzută la acest articol 15. Or, o asemenea situație nu ar fi conformă cu obiectivele urmărite de Convenția de la Lugano II, întrucât nu există o diferență substanțială în ceea ce privește defavorizarea prezumată a unei persoane care a încheiat un contract de credit în valoare de 100 de euro în raport cu cea care a încheiat unul în valoare de 200 de euro.

45 În același mod, în ceea ce privește plafonul maxim de 75 000 de euro, un consumator care a încheiat un contract de credit având o valoare mai mare decât acest plafon nu merită mai puțin protecția prevăzută la articolul 15 menționat.

46 În consecință, nici împrejurarea că plafonul prevăzut de dreptul național nu îl depășește pe cel fixat în Directiva 2008/48 nu este relevantă pentru a stabili dacă un contract de credit intră în domeniul de aplicare al articolului 15 din Convenția de la Lugano II.

47 În lumina acestor considerații trebuie lecturat raportul explicativ elaborat de profesorul Pocar, menționat la punctul 19 din prezenta hotărâre, la care face trimitere Pillar Securitisation. Acest raport arată la punctul 81 că articolul 15 din Convenția de la Lugano II lărgește în mod considerabil gama de contracte încheiate de consumatori, în raport cu dispozițiile precedente pe care le-a înlocuit. Raportul menționat adaugă că conceptul larg de contract încheiat cu consumatorii extinde domeniul protecției oferite și cuprinde toate contractele considerate drept contracte încheiate de consumatori de către directivele Uniunii, inclusiv contractele de credit de consum, în măsura în care sunt reglementate de Directiva 2008/48. În acest context, referirea la această directivă trebuie să fie înțeleasă ca având titlu ilustrativ, iar nu ca implicând faptul că, în ceea ce privește contractele de credit încheiate de un consumator, doar cele care intră sub incidența Directivei 2008/48 și care nu depășesc plafonul maxim pe care aceasta îl prevede intră în domeniul de aplicare al articolului 15 din Convenția de la Lugano II.

48 În consecință, este necesar să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 15 din Convenția de la Lugano II trebuie interpretat în sensul că, pentru a determina dacă un contract de credit este un contract de credit încheiat de un „consumator”, în sensul acestui articol 15, nu trebuie să se verifice că acesta intră în domeniul de aplicare al Directivei 2008/48, în sensul că valoarea totală a creditului în discuție nu depășește plafonul stabilit la articolul 2 alineatul (2) litera (c) din această directivă și că este lipsit de relevanță în această privință că dreptul național care transpune directiva menționată nu prevede un plafon mai ridicat.

Cu privire la cheltuielile de judecată

49 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

Articolul 15 din Convenția privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, semnată la 30 octombrie 2007, care a fost aprobată în numele Comunității prin Decizia 2009/430/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2008, trebuie interpretat în sensul că, pentru a determina dacă un contract de credit este un contract de credit încheiat de un „consumator”, în sensul acestui articol 15, nu trebuie să se verifice că acesta intră în domeniul de aplicare al Directivei 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE a Consiliului, în sensul că valoarea totală a creditului în discuție nu depășește plafonul stabilit la articolul 2 alineatul (2) litera (c) din această directivă și că este lipsit de relevanță în această privință că dreptul național care transpune directiva menționată nu prevede un plafon mai ridicat.

Semnături

[i] — Indicatorii din prezentul text au făcut obiectul unei modificări ulterior primei publicări.